

เทศน์เช้า วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาสอนเขาเลยนะว่า “ของเอ็งนะผิด เพราะของเอ็งเวลามันรู้ มันรู้โดยที่ว่ามันไม่มีสติใจ พอมันแหวกหายไปแล้วมันก็จะไปรู้เลย เหมือนกับเราเห็นนิมิตใจ” เลยบอกว่า “เอ็งอยากได้ของดีไหม ถ้าเอ็งจะได้ของดีนะ เอ็งต้องตั้งสตินะ แล้วเอ็งกำหนดบริกรรมนะอย่าให้มันแหวกหายไป”

มันบอก “เอ็งรู้ได้อย่างไร”

วิธีรู้ของเขาคือว่ามันแหวกแล้วมันหายไปแล้ว แล้วก็ไปเห็นภาพต่างๆ ไปรู้ในสิ่งสภาวะแบบนั้น คือแบบว่าแบบสับสน หล่น แบบควบคุมไม่ได้ใจ เห็นไหม แล้วเขาจะรู้อะไรไปหมดนะ แล้วหายถูกด้วย แล้วตอนนี้ในมันวงในของเขา เขามีชื่อเสียงของเขาด้วย เพราะว่าพวกคบคิดต่างๆ จะมาให้เขาถูกล้วงหน้าใจ เขาจะรู้ล้วงหน้า รู้อะไรต่ออะไรแปลกๆ นั้นนะ ขนาดนั้นนะ

แล้วพ่อแม่เขาก็บอกว่ามันถูกอย่างนั้นจริงๆ เพราะคนจะไปหาลูกเขามากเลย แต่เขาไม่ต้องการให้ลูกเขาเป็นอย่างนั้น เขาต้องการให้ลูกเขาออกมาใช้ชีวิตปกติใจ ใช้ชีวิตอย่างนั้นมันไม่มีความสุข พอมาหาเรา เราก็บอกว่าถ้าเอ็งอยากเอาสิ่งที่ดีกว่านี้ โทษนะ เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าบอกอะไรนะ ไอ้ที่พราหมณ์ที่ว่าเคาะกะโหลก เห็นไหม

เคาะป๊อกๆ “โอย ! ไอ้ไปตกนรก”

พระพุทธเจ้าบอก “ใช่”

ไปเคาะป๊อกๆ “โอย ! ไอ้ไปสวรรค์”

พระพุทธเจ้าบอก “ใช่”

ไปเคาะกะโหลกพระอรหันต์ใจ เคาะป๊อกๆ เคาะป๊อกๆ “ไปไหน ไปไหน”

ไปไหนตอบไม่ได้ละ พอตบไม่ได้ พระพุทธเจ้า “อยากรู้ไหม ถ้าอยากรู้ต้องเรียน” พอมาเรียนกับพระพุทธเจ้าไง พระพุทธเจ้าสอนพุทโธ พุทโธ ให้เข้ามาพุทโธ เพื่อจะไปอยากได้วิชานั้น แต่วิชานั้นเป็นเครื่องล่อ “อยากได้ไหม อยากได้ไหม” ถ้าอยากได้ต้องกำหนดพุทโธก่อน ให้จิตสงบก่อนแล้วกวีสสนา พอทำถึงที่สุดนะ พอสิ้นกิเลสละ อยากได้ไหม ไม่อยาก...จบหมด

นี่ก็เหมือนกัน เขาจะรู้อะไรไปหมดก็แล้วแต่ มันเป็นเรื่องอยู่ใต้กฎของสัพเพ ธัมมา อนัตตา สภาวะแบบนี้ไม่คงที่หรอก มันแปรสภาพของมันตลอดไป แล้วเอ็งจะไปยุ่งกับมัน เอ็งจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา สุดท้ายนะเมื่อสองอาทิตย์เขามา พามาจากวัดโคโศฯ แม่ชีนะ เขาหมดแล้ว เขาบอกเมื่อก่อนเขาอย่างนี้เลย เขาบอกเมื่อก่อนรุ่งๆ เขาเอี่ยมมาก ทหารขึ้นมาก เขาจะรู้อะไรไปหมดเลยนะ แล้วพอมานะ เขาบอกกำหนดจิตแล้วก็ไปดูเขา นี่ เจ็บไข้ได้ป่วยจะตายได้หมด จะรู้หมดเลย แล้วยาที่ไหนจะบอกได้ถูกต้องด้วย

แต่สุดท้ายตอนนี้เหมาะเลย ตัวเองป่วยไข้แล้วทำอะไรไม่ได้เลย แล้วก็มาหาเราไง เราบอก “เห็นไหมนี่ผลของมัน ผลของโยมที่ทำมานี้ เมื่อก่อนโยมจะรู้อะไรหมดเลย” เขาบอกเวลารุ่งๆ มันจะรู้อะไรไปหมดเลย แต่ผลของมัน เห็นไหม มันเป็นอนิจจัง สิ่งสรรพสิ่งเกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วดับไป โดยสภาวะของมัน แล้วผลของมันคือว่าปัจจุบันนี้แก่เฒ่าขึ้นมา แล้วก็เอาตัวรอดไม่ได้ แล้วก็ทุกข์มาก เห็นไหม แล้วกลับมา นี่ กลับมาหาเรา

“ทำอย่างไรใหม่”

“อานาปานสติ กำหนดลมอย่างเก่า กำหนดลมขึ้นมาให้ได้ ให้มันสงบเข้ามา แล้วยกขึ้น วิปัสสนา แล้วกลับมาหาเรา”

“ทำไมไม่มีคนบอกอย่างนี้ ทำไมไม่มีคนบอกอย่างนี้ ไปหาใครก็ไม่มีการบอกอย่างนี้”

ลูกชายเขามาทัก “อ้าว! แม้ก็พวกเขาไม่รู้ เพราะพามาที่นี่มา แม่ต้องเอาใหม่ ให้แม่เอาใหม่เลย” เมื่อก่อนไปหาอาจารย์องค์ไหน อาจารย์องค์ไหนก็นั่งอ้าปาก นั่งอ้าปากไป

เราบอกว่า “โยมกำหนดอย่างไร”

เพราะพระเขาบอกเขาว่า “ให้กำหนดพุทโธ พุทโธ”

เขาบอก “เขาทำไม่ได้ แต่ถ้ากำหนดลมเขาทำได้”

ถ้ากำหนดลมอานาปานสติกำหนดลมจะมีฤทธิ์มาก พวกกำหนดลมมันจะมีอะไรแปลกๆ เมื่อวานก็มีคนหนึ่ง บอกเลยนะ เวลากำหนด กำหนดไป จิตมันจะลงปูลงไปข้างล่างเลย ลงข้างล่างเลย แต่บอกเราบอกให้ปล่อยลงไปเลยนะ ก็ปล่อยไปไม่ได้ คาๆ อยู่อย่างนั้นนะ เห็นไหม เราบอกว่า “ถ้ามันจะไป มันก็ไปไม่ได้ มันเป็นอาการของจิต” เราบอกว่า “ถ้าเื่องแน่นจริงนะ ตกลงไปในนรกเลย ให้ไปเห็นสัตว์นรกเลย ให้ลงไปเลยสิ ให้มันลงไป” มันก็ไม่ลง ก็วูบๆ ลง แต่ไม่ลง เห็นไหม

ในประวัติหลวงปู่มั่นที่ว่ามีพระองค์หนึ่ง หลวงตาเขียนไว้ในประวัติหลวงปู่มั่นที่ว่า เวลาขึ้นบ้านไป บอกให้ขึ้นมาบนบ้าน มันก็พรวดขึ้นบนหลังคาซะ บอกให้ลงมาในบ้าน มันก็พรวดลงใต้ถุนซะ นี่จิตที่มันแปลกมหัศจรรย์มันจะเป็นแบบนั้น นี่มันต้องมีครูบาอาจารย์คอยชี้แจง อันนี้ก็เหมือนกัน ของเขาไปกำหนดอานาปานสติ แล้วมันจะรู้อะไรไปหมดละ รู้อย่างนั้นเรารู้ไว้ได้ สิ่งนี้เป็น เห็นไหม อภิญญามันแก้กิเลสไม่ได้หรอก ถึงบอกสิ่งนี้มันไม่อยู่ในอริยสัจ

ถ้ามันอยู่ในอริยสัจ เห็นไหม เราถึงบอกว่า ให้กำหนดพุทโธเข้ามา กำหนดพุทโธควบคุมด้วยสติ ถ้ามีสติขึ้นมาสมาธิอันนี้เป็นพลังงานที่เร็วที่สุด จิตนี้เป็นสิ่งที่เคลื่อนที่เร็วที่สุด แล้วเราใช้สติยับยั้งเราได้ พลังงานของมันจะมีอำนาจมากที่สุด เห็นไหม แล้วถ้าพยายามยกขึ้นวิปัสสนา มันอยู่ที่อาจารย์ยกขึ้นวิปัสสนายกได้หรือไม่ได้

วิปัสสนา เห็นไหม ถ้ามันทำไม่ได้เลย ถ้าคนอื่นมันก็จนตรอกใจไหม แต่ถ้ามาหาเรานะ ถ้าเอ็งยกขึ้นวิปัสสนาไม่ได้ใจไหม เอ็งนั่งทั้งคืนสิ มันจะไม่ปวดหรือ มันก็มีกาย เวทนา จิต ธรรม เห็นไหม ถ้ามันเกิดเวทนาขึ้นมา เอ็งก็สู้กับเวทนาสิ มันวิปัสสนาได้อยู่เพียงแต่ว่ามันต้องดูจิตดูนิสัย ถ้าเขาเอากายได้ เขาน้อมไปเห็นกายได้ อันนั้นก็วิปัสสนากาย ถ้าน้อมไปเห็นกายไม่ได้ เห็นไหม นึกสภาวะของร่างกาย กายกับจิตนึกถึงเป็นธรรมมารมณ์ อันนั้นก็วิปัสสนาได้ วิปัสสนามันอยู่ที่ว่าเขาจะได้อะไร จิเข้าไปอย่างนั้น จิเข้าไปอย่างนั้น

เขาบอกเลยนะว่า “เขารู้สิ่งต่างๆ เขารู้สิ่งต่างๆ” แล้วอย่างมาพูด “รู้วาระจิต”

โธ ! เด็กเล่นขายของ เพื่อนเราเป็นอาจารย์สอนอยู่นะ ฝรั่งเขาจะบอกเลย เขาจะมาสอนเด็กเง เรื่องระลึกชาติ บอกให้เด็กคิดถึงเมื่อวานนี้ คิดถึงเดือนที่แล้ว คิดถึงว่าเมื่อปีที่แล้ว เด็กมันจะย้อนกลับไป ย้อนกลับไป มันยังคิดได้เลย เรื่องอย่างนี้โลกเขาก็สอนกัน ง่ายๆ ไร้สาระ แล้วเดี๋ยวนี้

มันเป็นเรื่องอย่างนั้น แล้วพูดถึงอย่างที่ว่าไอ้อย่างนี้มันเป็นการย้อนออกไป แล้วแต่ว่ามันจะย้อนกลับได้ขนาดไหน

แต่เวลาของเรานะ ถ้าครูบาอาจารย์ย้อนกลับไป มันย้อนกลับไปบุพเพนิวาสานุสติญาณ มันไม่เป็นอย่างนั้น เพราะมันเข้าไปถึงข้อมูลเดิมนะ ไม่ใช่เราจะคิดว่าย้อนไปเมื่อวานนี้ ย้อนไปเมื่อวานนี้ ไอ้นี่มันย้อนสาวเข้าไปในสัญญา เห็นไหม สัญญา รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันเป็นข้อมูลในชาติปัจจุบันนี้ใช่ไหม สัญญาในข้อมูลในชาติปัจจุบันนี้ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เวลามันย่อยสลายไป มันไปเกิดอยู่ในอวิชชา ปัจจยา สังขารา สังขารา ปัจจยา วิญญาณัง วิญญาณัง ปัจจนะ รูปัง เห็นไหม อันนั้นนะ เห็นไหม จันท์ ๕ หรือจันท์อันละเอียดอันนั้นมันเป็นส่วนย่อยสลาย

ถ้าส่วนย่อยสลายข้อมูลจากชาติปัจจุบันนี้ อายุคนะนี้ถ้าเราไปเกิดเป็นเทวดา เทวดาไม่มีร่างกายแต่มีกายทิพย์ มันก็ไปซบๆ ในชาติของเทวดานั้น เวลาตายไปแล้วจิตมันก็ย่อยสลายออกไปเข้าไปอยู่ในจิตปฏิสนธิอันนั้น ถ้าจิตเราสงบเข้าไป ฐิติจิต เห็นไหม เข้าไปถึงข้อมูลเดิม แล้วมันจะย้อนกลับไป ย้อนไปที่ชาติๆ มันจะย้อนอย่างนั้น

มันคนละเรื่องกับที่เขาทำกัน มันคนละเรื่อง ไอ้นี่มันย้อนแบบวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ย้อนกลับเข้ามา แล้วก็เจอสภาวะแบบนั้นย้อนกลับเข้าไป

แต่เนี่ยเวลาเราเข้าไปถึงข้อมูลเดิม เหมือนกับเราเข้าไปในบัญชีของเรา เราไปเปิดบัญชีเราจะรู้ทั้งหมดเลย เพราะบัญชีเราจะสะสม เขียนไว้ในบัญชีใช่ไหม แต่ไอ้นี่อาศัยความจำ อาศัยความนึกคิดออกไป นี่แล้วที่รู้วาระจิต สิ่งที่ว่ารู้วาระจิต รู้สิ่งไป รู้มันก็เป็นอนิจจัง รู้มันก็ไม่เป็นความจริง แต่ถ้าไปเปิดบัญชี มันเป็นความจริงไหม เปิดบัญชีมันมีอยู่ในบัญชิตัน เมื่อชาตินั้น ชาติมันย้อนกลับไปได้ก็ชาติๆ ย้อนกลับไปอย่างนั้น อย่างนี้แล้วพระพุทธเจ้ายังบอกว่า บุพเพนิวาสานุสติญาณย้อนไปไม่มีที่สิ้นสุด ย้อนไป ดึงกลับมา ไม่ใช่ อันนี้ไม่ใช่ชำระกิเลส จตุปปาทญาณก็ไม่ชำระกิเลส เห็นการเกิดการตายก็ไม่ชำระกิเลส เห็นไหม

ย้อนกลับมาอาสวัชชญาณนี้ไง แล้วถึงบอกว่า มันต้องย้อนกลับมาตรงที่อาสวัชชญาณ ย้อนกลับมาที่ปัญญา ย้อนกลับมาที่มรรค ถ้ามรรคมันเกิดขึ้นมาเป็นประโยชน์ อันนี้จะเป็นประโยชน์มาก ในอริยสัจสอนตรงนี้ พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ ธรรมวินัยสอนอย่างนี้ ไม่ใช่สอนแบบที่เขาสอนกันอย่างนั้น ทำแบบอย่างนั้น มันเป็นอำนาจาสนา

สิ่งที่อำนาจาสนา เห็นไหม คนเราเกิดมา เห็นไหม เราชอบกินอะไร เราอยากกินอาหารอะไร อยู่ที่เรชอบ อยู่ที่คนนั้นเคยสัมผัส เคยชอบมา จิตนิสัยมันก็เป็นแบบนั้น ถ้ามันรู้อะไรต่างๆ มันก็รู้ ฉะนั้น เวลาคนมามากๆ เราก็คิดแปลกๆ อยู่เหมือนกัน เวลาอธิบายกับคนนั้นะ อธิบายให้เขาฟัง คนนั่งข้างๆ เขารู้แล้วๆ อันนี้เป็นอันตราย คนที่นั่งข้างๆ มันคนละจิตนิสัยใจ เราบอกคนคนนี้ คนนี้ก็ต้องเอาตรงนี้ เห็นไหม แล้วคนนั่งข้างเขาบอกทำไมเราไม่เป็นอย่างนั้นเลย

ไม่เป็น ไม่ต้องเป็นแบบนั้น ให้เป็นแบบที่เขาเป็น คือเป็นว่าเขาภาวนาแล้วเขามีความสุขไหม เวลาใครมาก็แล้วแต่ เราสาวไปหาเหตุ เหตุอย่างไร ถ้าเหตุมันถูก อ้าว วางเหตุไว้ก่อน แล้วผลได้ไหม ถ้าผลได้ อันนี้ถูกต้อง แต่ถ้าพอถึงปั๊บ มันผลมีแล้ว สาวไปหาเหตุ เหตุมันถูกอยู่แล้ว เห็นไหม นี่ก็เหมือนกัน ถ้าสาวไปหาเหตุ เหตุมันถูก ผลมันต้องมี ถ้าผลมันไม่มี เหตุอันนั้นมันไม่ตรงกับจิตไม่ตรงกับนิสัย ก็เปลี่ยนเหตุนั้น เปลี่ยนเหตุนั้นให้ตรงกับจิตนิสัย แล้วมันจะมีผลออกมา ถ้ามันมีผลออกมาคือความสงบ ความร่มเย็นใจ

การประพฤติปฏิบัติสัมมาสมาธิคือจิตตั้งมั่น จิตนี้สงบ สัมมาสมาธิจิตตั้งมั่น สัมมาไม่ใช่มีจิต ไม่มีขาดสติ ไม่ใช่ว่าสั่นหล่น ไม่ใช่หลุดผลุบเข้าไป เห็นไหม พอหลุดผลุบเข้าไปเหมือนกับผลุบตกวงค์เข้าไปนะ แล้วก็ไปรู้ต่างๆ มันควบคุมไม่ได้ ถึงบอกว่าเฝ้าต้องตั้งสติ เฝ้าอยากได้ของดีไหม เฝ้าอยากได้สิ่งที่ประเสริฐกว่านี้ไหม ถ้าเฝ้าอยากได้ดีกว่านี้เฝ้าต้องมีคำบริกรรม เฝ้าต้องมีสติ พยายามควบคุมสิ่งนี้เข้ามา เหมือนกับเงินของเรา เราจับจ่ายใช้สอยได้ เงินของโลกเขาเป็นพันๆ ล้านๆ หมื่นๆ ล้าน ในธนาคาร เราก็เห็นอยู่ แต่เราจับ เราใช้สอยไม่ได้ เพราะไม่ใช่ของเรา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำสติของเรา เราทำสมาธิของเรา เป็นประโยชน์ขึ้นมา เราจะใช้สอยของเราได้ เราจะเป็นสัมมาสมาธิ เราจะมีความเป็นพื้นฐาน นี่เป็นพื้นฐาน เห็นไหม มันก็ยกขึ้นวิปัสสนา มันมองข้ามกันไปไง มองข้ามสิ่งที่เป็นพื้นฐาน สิ่งจุดยืนในโลกในสังคมใครมีที่ยืนคนนั้นจะโดดเด่นมาก นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีสัมมาสมาธิ เรามีสติ เรามีพื้นที่ทำงานของเรา เราจะยกขึ้นวิปัสสนาได้ เราจะมีผลประโยชน์ของเรามาก

อันนี้มันไม่มีพื้นที่ไง ลอยๆ กันไปนะ ผลุบหายไปแล้ว ตรงไหนก็ไม่รู้ อะไรก็ไม่รู้ แต่ไปเห็นข้างนอก ส่งออก ส่งออกตลอดไป แล้วถือว่าอันนี้มีความเป็นผู้วิเศษ ผู้วิเศษ ไม่ใช่ ไม่มีประโยชน์เลย ถ้ามาคุยกับเรานะ คุยกับครูบาอาจารย์เรานะ จะสลดสังเวชมากเลย เพราะอย่างนี้คือการส่งออก อย่างนี้คือว่ามันเป็นอุปกิเลส มันทำความสงบเข้ามา มันมีความร่มเย็นเข้ามาแต่มันก็

ไปมีมานะในตัวตนในของเรา มีแสงสว่าง มีความรู้ต่างๆ มันไปเกิดมานะอันนั้น มันถึงเป็นมิจฉาสมาธิใจ

มันเป็นมิจฉาแล้วมันทำให้หลง หลงไปนะ แล้วพอถึงที่สุด เห็นไหม เราบอกแม่ชี นี่ผลของมันคือแม่ชีทุกข์มาก ผลของมันคือแก่เฒ่าแล้วก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ผลของมันแล้วเราจะทำอย่างไรต่อไป ถึงบอกว่า

“กลับมาทำอานาปานสติใหม่ แล้วทำมา แล้วเดี๋ยวเราแก้ให้ไปเรื่อยๆ ทำไปให้ได้ เอาตัวรอดให้ได้”

เขาพูดจริงๆ นะ เราสลดมาก “ทำไมไม่มีใครบอกอย่างนี้ ทำไมไม่มีใครบอกอย่างนี้มาก่อน ไปหาพระองค์ไหน พระองค์ไหนก็ไม่เคยมีใครบอกอย่างนี้เลย บอกว่าให้พุทโธไป ให้ดูไป ไม่มีใครบอก” เพราะอะไร เพราะเขาวิปัสสนาไม่เป็น เขาทำอะไรไม่เป็นไง

วิปัสสนามันเป็นสิ่งที่ประเสริฐมาก เป็นสิ่งที่การแก้กิเลส เหมือนกับยานี้ทุกคนเลยมีแต่ขวดยา แล้วอ่านฉลากยากกันแต่กินยาไม่เป็น มันถึงหาเรา เราก็เปิดขวด “อ้าว! ใส่ปาก เทเข้าไปสิ เทเข้าไปสิ” นี่ก็เหมือนกัน จิตนี้มันสงบเข้ามา ยกขึ้นวิปัสสนาให้ได้ มันจะเป็นวิปัสสนาเข้ามาแล้วจะเป็น มันเป็นเรื่องของพระพุทธเจ้าใจ ปฏิเสธอาพาธคาบส

แล้วตอนนี้ทางอเมริกา ทางยุโรป เห็นไหม พวกฤษี พวกชีไพร พวกนี้ไปสอนสมาธิกัน แล้วก็ทิ้งกันมาก ทิ้งกันมาก พระพุทธเจ้าปฏิเสธหมดแล้ว แล้วมาทำสัมมาสมาธิขึ้นมา แล้วให้เกิดปัญญาอันนี้ให้ได้ ของเราประเสริฐมาก ยอดเยี่ยมมาก แต่มันละเอียดอ่อนจนคนเข้าไม่ถึง แล้วคนจับไม่ได้ แล้วคนไม่มีหลักใจ พอคนไม่มีหลักมันจะเอาอันนี้ไม่ได้ มันเป็นความละเอียดอ่อน ถึงบอกว่าถ้าติศครูบาอาจารย์ต้องคิดไปก่อนเพราะครูบาอาจารย์จะรู้จริง

นี่ฝรั่งมาอยู่ด้วย เห็นไหม เขาก็ไม่สนใจ เขาบอกเขาจะอ่านหนังสือเอา เขาไม่สนใจหรอก พออ่านหนังสือเอานะ แล้วก็ไปตีความกันเอง แล้วก็หมุ่นกันไปอยู่อย่างนั้น เห็นไหม แต่ถ้าครูบาอาจารย์พอเห็นมาอย่างนั้น มันจะผิดจะถูกนี้ครูบาอาจารย์จะชี้เลย บอกอย่างนั้น อย่างนั้น

๑. ไม่เสียเวลา

๒. ไม่ผิดพลาด

๓. ไม่หลงไหลไปนะ จนเสียไปก็มีเพราะความยึดของตัวเอง ความเห็นของตัวเอง ความผิดพลาดของตัวเอง เพราะกิเลสมันอยู่ในใจ มันตีความ ตีค่านั้นผิดพลาด

ถึงว่าถึงพุทธกาลเราเจอครูบาอาจารย์ไง เราถึงต้องสภาวะแบบนี้ เราต้องทำแบบนี้ ครูบาอาจารย์เรานี้ประพฤติปฏิบัติมา แม้แต่ว่าสัมมาสมาธิ มีจิตสมาธิ ก็รู้ สมาธิของเรา เราก็รู้ สมาธิของพระพุทธเจ้าที่ต้องการมันหมายถึงรู้ ถึงอันนี้ยกขึ้นวิปัสสนาให้ได้ แล้วทำให้ได้ จะเป็นประโยชน์กับเรา เอวัง